Σκίτσα ἀπὸ τὴν κλήρωσιν τῶν ἐργατικῶν κατοικιῶν

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

στοῦσε ἐδέχετο συγχαρητήρια, ἠσπάσθη συγκινητικὰ τὸν κ. ὑπουργὸν καὶ τὸν πρόεδρον Ἐργ. Κέντρου μὰ δὲν ἔβγαζε μιλιά. Τὰ δουρκωμένα μάτια του ἴσως δὲν τοῦ ἐπέτρεπον νὰ διακρίνῃ ποιοὺς ἀκριβῶς χαιρετοῦσε καὶ ποιοὶ τοῦ ἔλεγαν τὸ «καλορρίζικο». Σκόρπισε καὶ γύρω του τὴ συγκίνησι, γιατὶ πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ ἐγνώριζον τὴν κατάστασί του. Πέντε παιδιὰ καὶ ἕνα μεταξὺ αὐτῶν παράλυτο. Γι' αὐτὸ καὶ ὅλοι σχεδὸν μὲ μιὰ φωνὴ καὶ μὲ μάτια ἐσταμμένα πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου, ψηλὰ στὸ κέντρον τῆς κατάμεστης αἰθούσης, ψιθύρισαν χαμηλά: «ὁ Θεὸς ξέρει τί κάνει».

Κι' αὐτὴ ἡ πίστις, δόθηκε πολλὲς φορὲς ἐν συνεχείᾳ ἡ εὐκαιρία νὰ διαπιστωθῇ. Ὅλοι οἱ ὑποψήφιοι δικαιοῦχοι ἦσαν, βεβαίως, φτωχοὶ μεροκαματιάρηδες, ἀλλὰ πάντοτε καὶ ἀνάμεσα στὴ δυστυχία καὶ τὴν ἀνέχεια ὑπάρχουν οἱ... προνομιοῦχοι, ὑπάρχουν οἱ διάβαθμίσεις. Καὶ τὰ ὀνόματα ποὺ ἀνήγγελλε συνέχεια ὁ σπῆκερ ἀφεώρων σχεδὸν πάντοτε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς φτωχούς, τοὺς φτωχότερους, πολλοὺς συνταξιούχους, πολλοὺς ἀνθρώπους τῆς βιοπάλης ποὺ μὲ κόπους πολλοὺς πέραν τῶν δυνάμεών των, ἐξακολουθοῦν νὰ ἐργάζωνται ἀκόμη, ὅταν τοὺς δίδει τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ἡ σημερινὴ δύσκολη ζωή.

Μία μαυροφορεμένη χήρα, ἡ Ἐλευθερία Καρφίτσα, κρατοῦσα στὸ χέρι ἕνα παιδάκι, δὲν μπόρεσε ἀμέσως νὰ πῇ πὼς ἦταν ἀπὸ τοὺς τυχεροὺς κι' ἂς εἶχεν ἀκούσει τὸ ὄνομά της. Καθισμένη σὲ μιὰ γωνιὰ ἔκλαιε μόνη της, χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς τὴν αἰτία, γιατί, πολλοὶ δὲν τὴν ἐγνώριζον ἢ δὲν τὴν ἔβλεπον. Καὶ ὅταν νόμισε πὼς ἡ συγκίνησις τῆς εἶχε περάσει, σηκώθηκε καὶ πῆγε μπροστὰ στὴν ἐπιτροπή. Μετὰ τὸν δεύτερο, τρίτο, χαιρετισμὸ νέα δάκρυα, νέες συγκινήσεις.

Ὅταν ἐγκατέλειπε τὴν αἴθουσα [τῆς κληρώσεως εἶχε κάπως συνέλθει καὶ ἴσως ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἐσχεδίαζε γιὰ τὸ πῶς θὰ στολίσῃ τὸ νέο σπίτι της.

Δέκα ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους δικαιούχους δὲν ὑπῆρξαν ἁπλῶς τυχεροί. Ἡ εὔνοια τῆς τύχης — καὶ ἂς ἐπιτραπῇ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἡ λέξις — ὑπῆρξε «σκανδαλώδης».

Ὁ ἀριθμός τους π. χ. δὲν ἐκληρώθη μόνον μιὰ φορά, ἀλλὰ δυὸ καὶ τρεῖς φορές»! Ἔτσι ὀκτὼ ἐργάται, ὅπως οἱ Α. Κολλιόπουλος, Εὐστ. Βοῦρος, Ν. Παπαθανασίου, Θ. Κοσμᾶτος, Ν. Βερβίτας, Α. Σπηλιωτόπουλος, Ἀλ. Γεωργόπουλος καὶ Π. Ἀγγελόπουλος εἶχαν τὴν τύχη νὰ ἀκούσουν τὸν ἀριθμό τους καὶ τὸ ὄνομά τους δύο φορές, ἐκτὸς βεβαίως ἂν μὲ τὴν πρώτη εἶχον ἐγκαταλείψει τὴν αἴθουσαν γιὰ νὰ ἀναγγείλουν καὶ στοὺς δικούς τους ὅτι ἐπὶ τέλους, ἀπέκτησαν σπίτι δικό τους. Καὶ ἦταν σκανδαλώδης ἡ τύχη τοὐλάχιστον γιὰ τὸν Ν. Παπαθανασίου ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα εἶχε καί, ἄς τὸν ποῦμε, ἕνα δύσκολον ἀριθμόν. Εἶχε τὸν ἀριθμὸν «222», πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῆς ἠλεκτρικῆς κληρωτίδος ἐπιμόνως βγῆκαν ἀπὸ δύο φορὲς τὰ νούμερα «δύο».

Ἐντελῶς ξεχωριστὴ ὅσον καὶ σπανία ὑπῆρξεν ἡ περίπτωσις τοῦ ὑπερτυχεροῦ Ἀντ. Βιολιτζῆ. Ἀνῆκεν εἰς τὴν Β' κατηγορίαν, ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν μετεφέρθη, γιατὶ ἔτσι ἔπρεπε, στὴν πρώτη. Βγαίνει λοιπὸν ὁ ἀριθμός του καὶ γίνεται κάτοχος σπιτιοῦ. Λίγο ἀργότερα ὅταν ἐγίνετο ἡ κλήρωσις γιὰ τὴν δευτέρα κατηγορία σπιτιῶν ὁ ἀριθμός του ξαναβγαίνει. Μὰ κανεὶς δὲν περίμενε ὅτι θὰ γινόταν τὸ ἴδιο ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ σπίτια καὶ τῆς τρίτης κατηγορίας. Τρεῖς φορὲς ἐκληρώθη ὁ ἀριθμὸς «326», ἀλλὰ ὁ Βιολιτζῆς ἐπῆρε βεβαίως ἕνα σπίτι, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ τοῦ εἶναι... ἀρκετόν.

Πολλὰ χαριτωμένα ἐπεισόδια ἐσημειώθησαν ἐπίσης καὶ μετὰ τὴν κλήρωσιν, ὅλο τὸ ἀπόγευμα μέχρι καὶ ἀργὰ τὴν νύκτα.

Ἐν πρώτοις δὲν ὑπῆρχε ταβέρνα εἰς τὴν ὁποίαν νὰ μὴν ὑπῆρχε καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς τυχεροὺς καὶ γύρω του ἡ ἀπαραίτητη παρέα ποὺ ἔπινε καὶ συνέχαιρεν ἐναλλὰξ καὶ ἀλληλοδιαδόχως εὐχομένη τὸ «καλορρίζικο». Καὶ στὶς χαμοκέλες, ποὺ γρήγορα θὰ ἐκκενωθοῦν γιατὶ οἱ τέως ἔνοικοί των θὰ «μετοικήσουν» σὲ σπίτια ἀνθρώπινα πλέον, τὰ φῶτα ἦταν ἀναμμένα μέχρι ἀργὰ τὴν νύκτα. Ἐργάτες γονεῖς, γυναῖκες καὶ παιδιὰ ἐώρταζαν τὸ μέγα γεγονός, ποὺ ἔγινε σταθμὸς εὐτυχίας, ἴσως μοναδικῆς, εἰς τὴν ζωήν των.

Καὶ κάτι ἀπρόβλεπτο: Μερικοὶ τυχεροὶ ποὺ εἶχαν φθάσει ἢ τοὺς εἶχαν φθάσει εἰς τὰ δικαστήρια, εἴτε γιατὶ ἐπλήρωναν ἐνοίκιον ὑψηλό, εἴτε διότι δὲν τὸ ἐπλήρωναν κἂν γιατὶ δὲν εἶχαν οὔτε γιὰ ψωμί, ἐφρόντισαν νὰ ἔλθουν εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς ἀντιδίκους των καὶ νὰ λύσουν «προκαταβολικὰ» τὶς διαφορές τους, ἀπὸ τῆς Κυριακῆς κι' ἔλας.

Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἔκαμε τὴν ἐπίσκεψιν στὴν σπιτονοικοκυρά του ἐπιβαίνων «σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις» αὐτοκινήτου, μὲ τὸ ὁποῖον, ἑορτάζων τὸ εὐτυχὲς γεγονός, συνέχισε τὴν περιοδείαν ἀγγέλων, ἄδων καὶ πανηγυρίζων. Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἔχει ἑπτὰ παιδιὰ εἶχε δωθῆ. Καὶ ἦταν ἀσυγκράτητος.

Β.

Τὸ ΓΑΛΑ ΒΛΑΧΑΣ
δᾶς μάνα ὡραῖα παιδιά
Τὸ ΓΑΛΑ ΕΒΑΠΟΡΕ ΝΕΣΤΛΕ
δίδει εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν ὑγείαν καὶ χαρά

Ἑκατομμύρια μητέρες, εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀνέθρεψαν τὰ παιδιά τους μὲ ΓΑΛΑ ΒΛΑΧΑΣ διότι εἶναι γάλα ἀγνὸν καὶ ὑγιεινόν, ἀπολύτως εὔπεπτον, αὐστηρῶς ἡλεγμένον εἰς κάθε στάδιον τῆς παραγωγῆς του. Τὸ Γάλα Ἐβαπορὲ ΝΕΣΤΛΕ σᾶς προσφέρει ἐπίσης τὰς ἰδίας ἐξαιρετικὰς ἐγγυήσεις ποιότητος καὶ ἀσφαλείας. Ἐπιστημονικῶς ὁμογενοποιημένον καὶ αὐστηρῶς ἀποστειρωμένον εἶναι ἐξαιρετικὰ εὔγευστον καὶ εὔπεπτον. Γι' αὐτὸ καὶ ἀρέσει εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν.

Τὸ Γάλα Ἐβαπορὲ ΝΕΣΤΛΕ ἀντικαθιστᾶ παντοῦ θαυμάσια τὸ νωπὸν γάλα.

Τὸ ΓΑΛΑ ΒΛΑΧΑΣ καὶ τὸ Γάλα Ἐβαπορὲ ΝΕΣΤΛΕ σᾶς ἐξασφαλίζουν ἐνιαίαν πάντοτε ποιότητα, ἀρίστην ποιότητα τὴν ποιότητα ΝΕΣΤΛΕ.

2 ΓΑΛΑΚΤΑ ΝΕΣΤΛΕ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΠΑΤΡΩΝ: ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΛΟΥΚΑΣ, ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ 128

4 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΝΙΚ. ΠΛΑΣΤΗΡΑ

φαίνονται καθαρώτερα αἱ ἐθνικαὶ ὑπηρεσίαι του

Ο ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ κ. ΚΩΝΣΤ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ. (Ἰδ. ὑπ.). Κατὰ τὸ τελεσθὲν μνημόσυνον τοῦ στρατηγοῦ Νικολάου Πλαστήρα, ὁ βουλευτὴς Αἰτωλοακαρνανίας τῆς ΕΠΕΚ κ. Κ. Πετρόπουλος, ἐξεφώνησε τὸν κάτωθι λόγον:

«Συνήλθομεν καὶ πάλιν σήμερα, εἰς τὸν ἱερὸν αὐτὸν χῶρον, τέσσαρα χρόνια μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀρχηγοῦ, διὰ νὰ προσφέρωμεν εἰς τὸν Δημιουργὸν τὰς ἱκεσίας μας, ὡς θυμίαμα, ὑπὲρ τῆς ψυχῆς Ἐκείνου, ποὺ ἠνάλωσε τὴν ζωήν του, διὰ τὴν Πατρίδα καὶ τὸν Λαόν.

Καὶ μέσα εἰς τὰ τέσσαρα αὐτὰ χρόνια, τῆς ὁσημέραι ὀγκουμένης οἰκονομικῆς δυσπραγίας, τῆς ἐπικινδύνως αὐξανομένης κοινωνικῆς ἐξαθλιώσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀποκαρδιωτικώτερον πάντων, τῆς σαφῶς διαπιστουμένης ἐγκαταλείψεώς μας παρὰ τῶν φυσικῶν μας προστατῶν, εἰς τὴν ἱερωτέραν τῶν ἐθνικῶν μας ἐπιδιώξεων, ἐξιδανικεύεται εἰς τὴν σκέψιν μας ἡ θρυλικὴ μορφὴ τοῦ Πλαστήρα, ὁ ὁποῖος εἰς πᾶσαν δύσκολον ἐθνικήν μας περίστασιν εὑρέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Κράτους, ὡς ὁ ἀπὸ μηχανῆς θεός, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιτύχῃ, ἑκάστοτε, εἰς τὴν ἱστορικήν του ἀποστολὴν τὸ μέγιστον κάθε προσδοκίας καὶ ἐλπίδος.

Εἶναι τόσον μεγάλο καὶ τόσον πολύπλευρον τὸ ἔργον τοῦ ΝικολάουΠλαστήρα, ὥστε καθίσταται ἀδύνατον νὰ τὸ παρουσιάσῃ κανεὶς εἰς ἕνα σύντομον ἐπιμνημόσυνον λόγον, ὁσηνδήποτε καὶ ἂν ἔχῃ ἄνεσιν χρόνου. Διότι τὸ ἔργον τοῦ ἐκλιπόντος μεγάλου Ἀρχηγοῦ μας δὲν εἶναι δημιούργημα ἡσύχων καιρῶν καὶ ἐποχῶν ἀδιαταράκτου κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς γαλήνης. Εἶναι συνδεδεμένον μὲ δυστυχεῖς περιστάσεις καὶ ἀποφράδας ἡμέρας τοῦ Ἐθνικοῦ μας βίου, ποὺ ἡ ἀνάμνησίς των γεμίζει καὶ τώρα ἀκόμη μὲ φρίκην καὶ ἀγωνίαν τὴν ψυχὴν καὶ τὴν σκέψιν μας.

Ὁ πρῶτος καὶ μεγαλύτερος ἄθλος του, ἀνάγεται εἰς τὴν ζοφερὰν διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν ἐποχὴν τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς, ὁπότε κατώρθωσε, μὲ ἀξιοθαύμαστον γοργότητα νὰ ἀναδιοργανώσῃ ἕνα διαλελυμένον καὶ ἠθικῶς ἀποσυντεθειμένον στρατὸν καὶ νὰ ἐπιλύσῃ μὲ ἀδάμαστον δραστηριότητα τὸ ὀξύτατον καὶ ἐπεῖγον τότε προσφυγικὸν πρόβλημα, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ὑπογραφὴν τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης, ἡ ὁποία ἐκρίθη ὡς τὸ ἱκανοποιητικώτερον ἐπίτευγμα συνάψεως ἐντίμου εἰρήνης ἐκ μέρους ἡττημένου Κράτους.

Ἡ δευτέρα πολύτιμος Ἐθνικὴ ὑπηρεσία του εἰς τὴν σπαρασσομένην ἀπὸ τὰ μίση καὶ τὰ πάθη Ἑλλάδα, ἀποκορύφωμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξε τὸ Δεκεμβριανὸν κίνημα (τραγικὴ ἀνάμνησις μιᾶς ἄφρονος καὶ λυσσαλέας ἐνόπλου συγκρούσεως) ἦτο ὁ ταχὺς τερματισμὸς τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου αἱματοκυλίσματος καὶ ἡ ἐπάνοδος τῆς χώρας εἰς τὴν πολιτικὴν ὁμαλότητα.

Αὐτὰ τὰ ἀνεκτίμητα ἠθικὰ προσόντα, αὐτὴ ἡ ἀκατάβλητος ψυχική του ρώμη, συνισταμένη τῶν ἀρετῶν τῆς αἰωνίας Φυλῆς, τὸν ἐθεοποίησαν εἰς τὴν λαϊκὴν συνείδησιν καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του ξαναζωντάνεψεν ὁ μῦθος τοῦ Διγενῆ Ἀκρίτα.

Ἡ πολιτικὴ δὲν τὸν προσείλκυε καὶ οὔτε εἶχε ποτὲ ὡς σκοπὸν νὰ ἡγηθῇ τοιαύτης κινήσεως.

Δι' αὐτό, ὅταν ἐνόμισεν ὅτι ἐτελείωσε τὸ ἔργον τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1922, ἀπεσύρθη τοῦ Δημοσίου βίου, μὲ τὴν πάγκοινον ἀναγνώρισιν ὅτι ὑπῆρξεν Ἄξιος τῆς Πατρίδος.

Εἰς τὴν Δ' τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικὴν Συνέλευσιν, κατὰ τὴν πανηγυρικήν της συνεδρίασιν τῆς 2ας Ἰανουαρίου 1924, κατέθεσεν αὐτοπροαιρέτως τὴν ἐξουσίαν καὶ εἰς τὸν ἐκφωνηθέντα τότε μνημειώδη λόγον του, ἰδοὺ καὶ τί ἄλλα εἶπε διὰ τὸ μέλλον τῆς Φυλῆς μας:

«Ἐλπίζομεν καὶ εὐχόμεθα — ἐτόνισε — τὰ δεινὰ τῆς Πατρίδος νὰ ἔχουν λήξει. Ταχεῖα νὰ εἶναι καὶ εὐλογητὴ ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ συνεορτάσωμεν τὴν ἐθνικὴν ἐπανόρθωσιν καὶ θὰ κατευοδώσωμεν τοὺς μαρτυρικοὺς ἀδελφούς μας παλιννοστοῦντας διὰ νὰ ἐπανεύρουν — ἀλλοίμονον — τέφραν μόνον βωμῶν καὶ ἑστιῶν. Διὰ νὰ συνεχίσουν ἐκεῖ τὴν ἱστορικὴν μοῖραν των, νὰ ζωογονήσουν καὶ νὰ ἐμψυχώσουν πάλιν τὴν ὡραίαν πατρίδα των, εἰς τὴν ὁποίαν σήμερον δυστυχῶς δὲν ἔχει ὑπολειφθῇ παρὰ μόνον ἡ ἀνάμνησις τῆς Ἑλλάδος».

Αὐτὸν τὸν ὁραματισμὸν εἶχε τότε ὁ Πλαστήρας διὰ τὸν ξερριζωμένον ἀπὸ τὰ ἅγια ἐδάφη τῆς Ἰωνίας προσφυγικὸν πληθυσμὸν καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ἐθνικὸν ὄνειρον ἀπεχώρει σεμνὰ καὶ ἀθόρυβα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ὡς ἀπόστρατος πιὰ Συνταγματάρχης Πλαστήρας.

Ἡ μοῖρα ὅμως τοῦ ἐπεφύλασσε καὶ ἄλλην βαρεῖαν ἐπίσης ἀποστολήν. Αὐτὴ τὸν ἔφερεν ὡς Ἀρχηγὸν πλέον Κόμματος εἰς τὸ πολιτικὸν τῆς χώρας προσκήνιον ὅπου ἠναλώθη ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν ἰδέαν τῆς εἰρηνεύσεως καὶ τῆς συναδελφώσεως τῶν Ἑλλήνων μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πέσῃ, τέλος, εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς χριστιανικῆς του προσπαθείας.

Μὲ τὴν δύναμιν τῆς διαισθήσεως ποὺ τὸν διέκρινε, συνέλαβε τὸ πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν νόημα τῶν καιρῶν μας καὶ κατῆλθε, παρορμηθεὶς ἀπὸ τὴν ἀδήριτον ἀνάγκην τῶν πραγμάτων, εἰς τὸν πολιτικόν μας στίβον, ἱδρύων τὴν Ε.Π.Ε.Κ., διὰ νὰ ἀπαλύνῃ τὰ πάθη διὰ νὰ ἀμβλύνῃ τὰς ὀξύτητας διὰ νὰ ἡμερώσῃ τὰ πολιτικὰ ἤθη καὶ διὰ νὰ γίνῃ τέλος ὁ ἐνσαρκωτὴς καὶ ὁ σημαιοφόρος ἑνὸς πανελληνίου πόθου: Τῆς εἰρηνεύσεως καί, ἑνὸς καθολικοῦ αἰτήματος: Τῆς Κοινωνικῆς Δικαιοσύνης.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς ὁμαδικῆς φοβίας καὶ τῆς ἐπικινδύνου καταπτώσεως τοῦ πολιτικοῦ λαϊκοῦ φρονήματος, τότε, ποὺ ἡ ἐλευθέρα, ἔστω καὶ ἐντὸς τῶν ἀναμφισβητήτως ἐθνικῶν πλαισίων, ἐκδήλωσις κάθε δημοκρατικοῦ στοχασμοῦ, ἐθεωρεῖτο ὡς παράτολμος ἴσως πειραματισμός, μόνον Αὐτὸς καὶ πρῶτος Αὐτός, ὡπλισμένος μὲ τὸ θεῖον δῶρημα τῆς μεγάλης καρδιᾶς καὶ τῆς ἀκάμπτου θελήσεως ἔσπευσε νὰ ταχθῇ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀπηλπισμένου ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψιν λαοῦ, νὰ τὸν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΚΗΔΕΙΑ

Τὸν προσφιλῆ μας σύζυγον, πατέρα, θεῖον καὶ πάππον

ΣΠΥΡ. Δ. ΓΕΝΝΑΤΑΝ ἢ ΔΙΚΗΓΟΡΟΝ
ΕΤΩΝ 69

θανόντα ἐν Ἀθήναις τὴν 9ην τρέχ., ἐκηδεύσαμεν τὴν 10ην τρέχ. ἐν Ἀθήναις.

Ἡ σύζυγος: Γεωργία. Τὰ τέκνα: Νικόλαος, Εὐδοκία, Διονύσιος, Ἀνδρέας Γεννατᾶ, Βασίλειος καὶ Ἐλπινίκη Κουρῆ. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ ἔγγονοι.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Θεωροῦμεν ὑποχρέωσίν μας νὰ εὐχαριστήσωμεν δημοσίως ὁλόκληρον τὴν ἀγαπητὴν Κοινωνίαν μας ἡ ὁποία μὲ εἰλικρινῆ θλῖψιν καὶ αὐθόρμητον συμμετοχὴν συνώδευσε προχθὲς εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν τὸν πεφιλημένον μας υἱὸν

ΣΠΥΡΟΝ
ΕΤΩΝ 27

ὑπάλληλον Μητροπόλεως Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας.

Ναύπακτος 10 Δεκεμβρίου 1957

Ἡ οἰκογένεια
Ἰωάννου Πλούμη

ΑΥΓΑ ΦΡΕΣΚΑ - ΑΥΓΑ ΧΟΝΔΡΑ

Εἰς τὸ μοναδικὸν Πρατήριον - Ὀρνιθοτροφεῖον
ΓΕΩΡΓ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 97, ΤΗΛΕΦ. 25—54
Τιμαὶ χονδρικῆς πωλήσεως

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ
ΛΗΓΕΙ Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΑΝΑΝΕΩΣΕΩΣ ΤΟΥ
ΕΘΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Ἐφιστᾶται καὶ πάλιν ἡ προσοχὴ τῶν ἀγοραστῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Λαχείου νὰ μὴ περιμένουν τὴν τελευταίαν στιγμὴν νὰ ἀνανεώσουν τὰ γραμμάτιά των, καθ' ὅσον εἰς αὐτὴν τὴν Ἔκδοσιν παρετηρήθη ἔλλειψις τῶν Λαχείων. Φροντίσατε νὰ ἀνανεώσετε τὰ γραμμάτιά σας ἀπὸ τώρα διότι ἐὰν σᾶς διαφύγῃ ἡ προθεσμία, θὰ χάσετε τὰ γραμμάτιά σας, διότι ἡ ζήτησις τοῦ Ἐθνικοῦ Λαχείου ἐξακολουθεῖ

ΑΝΑΝΕΩΣΑΤΕ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ ΣΑΣ

Η ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΑ
Μεταφερθεῖσα εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθ. Διάκου καὶ Κουμανιώτη νεόδμητον κτίριόν της καὶ ἐξοπλισθεῖσα δι' ὅλων τῶν συγχρόνων ἐπιστημονικῶν μέσων ἐπανέλαβε τὴν λειτουργίαν της

ΝΕΑ
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ · ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
Κ. ΧΑΤΖΗ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΥ — ΜΑΙΕΥΤΗΡΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ
Διδάκτορος Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
ΕΠΙ ΣΕΙΡΑΝ ΕΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ,
Κορίνθου 290 καὶ Μιαούλη, τηλ. 42—64

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΘΗΝΑ !...

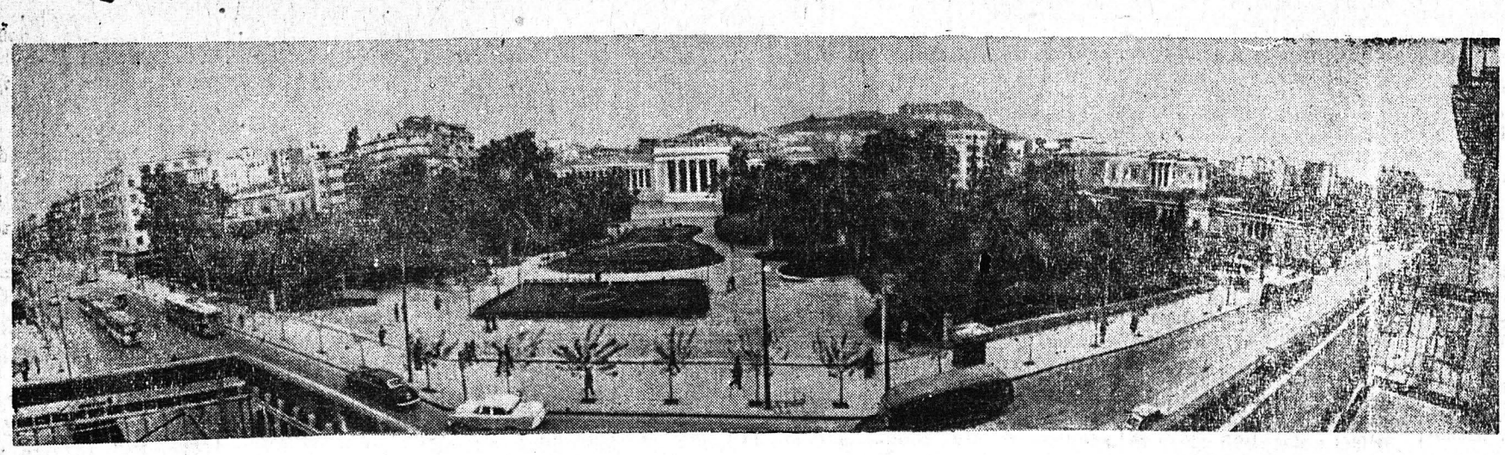

Μία συναρπαστικὴ ἄποψις, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ὁδοῦ Πατησίων, καί, διὰ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου καὶ τοῦ κήπου του, καταλήγει εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Πανοραμικὴ φωτογραφία, ληφθεῖσα ἀπὸ τοὺς ἐξώστας ἑνὸς λαμπροῦ διαμερίσματος-κέρδους τοῦ ἐφετεινοῦ Λαχείου τῶν Συντακτῶν, ἐπὶ τῆς γωνίας τῆς λεωφόρου Πατησίων καὶ τῆς ὁδοῦ Μάρνη.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ 1957: Τὰ καλύτερα σπίτια τῶν Ἀθηνῶν.